

ת"פ 32339/12/14 - מדינת ישראל נגד ש ב

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 32339-12-14 מדינת ישראל נ' ב
בפני כבוד השופט ד"ר שאול אבינור

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

ש ב

הנאשם

הכרעת דין

1. כמצוות הוראות סעיף 182 סיפא לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982, אני מודיע, בפתח הכרעת הדין, כי החלטתי לזכות הנאשם.

א. רקע כללי וגדר המחלוקת בין הצדדים:

2. מעשה בסכסוך שכנים רע ומר בבית משותף בעיר הרצליה (להלן - הבניין), סכסוך ההולך ונמשך מזה זמן רב.

הנאשם ואשתו מתגוררים בדירה בבניין, וכך גם המתלונן ואשתו (להלן ביחד - המתלוננים). לנאשם ולאשתו ישנם שני ילדים, בת ובן. הבן, שהיה בתקופה הרלוואנטית בן 12 שנים ועשרה חודשים, סובל משיתוק מוחין (להלן - הבן או הקטין). בין הנאשם לבין הרשויות קיימת מחלוקת בשאלה אם הבן סובל גם מפיגור שכלי, כאשר הנאשם טוען בעקשנות שהבן אינו מפגר וחש פגוע מאוד מסיווג-תיג זה של בנו.

3. לטענת המתלונן, הנאשם ובני משפחתו מטרידים את המתלונן ובני משפחתו, ובמיוחד אמורים הדברים בבן הקטין. על פי גרסת המתלונן, הקטין חוזר ומטריד את אשתו של המתלונן בדרכים שונות, לרבות בנגיעה "במקומות לא צנועים". לדברי המתלונן, הוא העיר לנאשם על התנהגות זו של בנו, אלא שהנאשם הגיב על כך בברוטאליות; ומני אז משפחת המתלונן סובלת ממסכת של הצקות חוזרות ונשנות מצידם של כל בני משפחת הנאשם.

4. לטענת הנאשם, מצב הדברים האמתי הוא בדיוק הפוך: דווקא המתלוננים הם שמציקים לקטין ומטרידים אותו. זאת, הן בהפצת שקרים בין השכנים והן בהגשת תלונות כזב חוזרות ונשנות במשטרה וברשויות אחרות; והכל בשל רצונם של המתלוננים להרחיק את משפחת הנאשם מהבניין.

לדברי הנאשם, בעטיין של ההצקות הוא-עצמו רוצה לעזוב את הבניין, אלא שהוא ומשפחתו מתגוררים בבניין בדיוור ציבורי - דהיינו בדירת "עמידר" - והם לא קיבלו אישור לעבור למקום אחר.

5. על רקע הסכסוך האמור פנו המתלוננים לבית משפט השלום הרצליה בבקשה למתן צו לפי הוראות חוק מניעת הטרדה מאיימת, תשס"ב-2001 (להלן - בית המשפט בהרצליה וחוק הטרדה מאיימת, בהתאמה), וזאת כנגד הנאשם ובני משפחתו.

לאחר דיון נעתר בית המשפט בהרצליה לבקשת המתלוננים והוציא מלפניו צו, שאסר בין השאר על הנאשם להימצא ברדיוס הקטן מ-100 מ' מהמתלונן ולהטריד אותו בכל דרך ובכל מקום. הצו הוצא ביום 28.8.14 ותוקפו הוארך עד ליום 28.2.15 (להלן - צו ההטרדה המאיימת).

6. התיק דנא עניינו בהפרה נטענת של צו ההטרדה המאיימת. על פי האמור בעובדות כתב האישום, ביום 20.9.14, בשעה 18:30 לערך, הפר הנאשם את צו ההטרדה המאיימת "בכך שרדף אחר המתלונן לאורך רחוב פינסקר תוך שמקלל וצועק לעברו" (להלן - אירוע ההפרה הנטען).

הנאשם הואשם אפוא, בכתב האישום, בעבירה של הפרת הוראה חוקית - דהיינו הפרת הוראות צו ההטרדה המאיימת - וזאת לפי הוראות סעיף 287(ב) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן - חוק העונשין).

7. יש להעיר לעניין מועד אירוע ההפרה הנטען, כי הגם שהמועד הנקוב בכתב האישום הינו כאמור יום 20.9.14 (יום שבת), הלכה למעשה האירוע אירע יום קודם לכן, כלומר ביום 19.9.14 (יום שישי). על פי עדות המתלונן האירוע אירע בערב שבת - דהיינו ביום שישי בערב - וכך טענה גם ב"כ המאשימה בסיכומיה (ר' בפרוטוקול, עמ' 11 שורה 5). בנוסף, יום 19.9.14 הוא גם המועד הנקוב בהודעת הנאשם (ת/1. לציטוט הרלוואנטי ר' בפסקה 20 שלהלן).

8. תשובתו של הנאשם לאישום ניתנה במסגרת המוקד. הנאשם הופיע ללא ייצוג וסירב להצעות בית המשפט למנות לו סניגור על מנת שיוכל למצות את זכויותיו בהליך המשפטי נגדו (ר' בפרוטוקול, בעמ' 1 ובעמ' 3).

באשר לאירוע ההפרה הנטען הודה הנאשם כי הוא אמנם פנה למתלונן כמתואר בכתב האישום. יחד עם זאת - כך לגרסתו, כפי שנשמעה גם במהלך המשפט - הוסיף הנאשם וטען כי עשה כן משום שעובר לאירוע נטפל המתלונן לבנו הקטין. הנאשם ציין כי באירוע ההפרה הנטען הוא קרא למתלונן בשמו, על מנת לומר לו שלא יפנה ישירות לקטין, אך המתלונן התעלם ממנו. או אז קילל הנאשם את המתלונן, בכך שאמר לו "גנב" (או "דתי גנב") (ר' בפרוטוקול, עמ' 2 שורה 5; עמ' 10 שורה 1. ר' גם בהודעת הנאשם, ת/1, שורה 11 ואילך).

הנאשם חזר וטען כי אף הוא הגיש תלונות במשטרה נגד המתלונן, אך לטענתו המשטרה התייחסה בביטול לתלונתו ונאמר לו שהמשטרה אינה "גנון". עוד טען הנאשם כי המתלונן שלח אליו עבריין בכדי "לסגור" את העניין.

9. לבסוף לא למותר להדגיש, כבר בפתח הדברים, כי כתב האישום כפי שהוגש נוגע כאמור באירוע נקודתי - הוא אירוע ההפרה הנטען - שהינו אירוע בודד אחד מתוך סכסוך ארוך ומתמשך הכולל תלונות הדדיות רבות של שני הצדדים. שני העדים העיקריים שלפניי - המתלונן והנאשם - גלשו אפוא בעדויותיהם גם לאירועים נוספים, כאלה ואחרים. ואולם, ב"גלישות" אלה אין כדי לשנות מהמסגרת הדיונית שלפניי, דהיינו המסגרת הדיונית המוגדרת על פי כתב האישום, שהינה אירוע ההפרה הנטען.

עיקר פרשת התביעה:

ב.

10. מטעם המאשימה העידו לפני המתלון וכן השוטר עודד צרור, שגבה את הודעת הנאשם (מיום 2.10.14, הוגשה וסומנה ת/1). כמו כן הוגש פרוטוקול הדין וההחלטה, שבמסגרתה נקבע תוקפו של צו ההטרדה המאיימת (ר' ת/2).

11. בעדותו הראשית סיפר המתלון כי לאחר שהבן הקטין החל לגעת באשתו "במקומות לא צנועים", הוא ניגש לנאשם וביקש ממנו לשמור עליו.

ואולם, כך לגרסת המתלון, תגובת הנאשם היתה:

התקפה ברוטאלית ממש, צעקות, קללות, אתה שקרן. מאז התחילו מסכת של הצקות והטרדות לי, לאשתי ולבנות שלי. כל פעם שיצאנו מהבית וחזרנו הביתה הוא קילל אותנו. גם הילד, גם האבא, גם האימא, גם הבת. הם היו פותחים את הדלת ומקללים אותנו. הדברים הגיעו לשיא כשפנינו למשטרה אז שהם חזרו מהחקירה הם פשוט התנפלו עלינו במקום... (ר' בפרוטוקול, עמ' 6 שורה 14 ואילך).

12. כשנתבקש המתלון לתאר את אירוע ההפרה הנטען - לאחר שהמתלונים קיבלו את צו ההטרדה המאיימת - הוא השיב כלהלן:

ביום שישי יצאתי מהבית. זה היה בשעה שש וחצי. השקיעה כבר היתה. זה היה ערב שבת. הלכתי לבית הכנסת. הוא רדף אחרי והתחיל לצעוק ברחוב בוא הנה, חכה, אני רוצה לדבר איתך. המשכתי ללכת. הוא רדף אחרי עד אמצע הרחוב, כשהוא מקלל, משמיץ, קורא לי גנב קופות ועוד קללות שאני לא רוצה לחזור עליהם, קללות גסות. בשנים שלפני כן דאגתי לו לחבילות של מזון, עזרה לבית. הכל התהפך. ניסיתי כמה פעמים לדבר איתו. הסיט שלנו התחיל להסתיים שגם שכנים אחרים התחילו להתלון, וגם הורי ביה"ס התלוננו שהילד מטריד אותם מינית (ר' בפרוטוקול, עמ' 6 שורה 27 ואילך. ההדגשה הוספה).

13. הנאשם כאמור לא היה מיוצג, ועל כן חקירתו הנגדית של הנאשם לא התנהלה באופן מסודר. המתלון הכחיש את טענותיו של הנאשם, שלפיהן הוא (המתלון) פנה לבן הקטין והציק לו, אם כי תשובותיו לענין פניותיו לקטין לא היו עקביות. בתחילה, כשהנאשם טען שבאירוע ההפרה הנטען חזר הקטין מבוהל הביתה, השיב המתלון: **"לא דיברתי עם הילד ולא פניתי אליו. הפעם היחידה במשך כל השנים שצעקתי עליו כשהוא נכנס לתוך הבית שלנו" (ר' בפרוטוקול, עמ' 7 שורה 12).**

14. בהמשך הדברים, ובהקשר אחר, אמר המתלון מיוזמתו **"אף פעם לא פניתי לילד" (ר' בפרוטוקול, עמ' 8 שורה 9).** ואולם, כשהנאשם הטיח במתלון **"אני תפסתי אותך עושה וזה לילד שלי שהסתתרת ליד תיבות הדואר" טען המתלון "לא זוכר דבר כזה" (שם, שורה 11).** בהמשך הוסיף המתלון ואמר **"אני לא פניתי לילד מאז שהוצאנו צו הרחקה" (שם, שורה 13).** ההדגשה הוספה.

15. כשחזר הנאשם על טענתו כי המתלון שלח אליו עברין התנהל בין השניים הדיאלוג הבא:

ש. ...אני הותרתי על ידי ראש ארגון פשע שאתה פנית אליו.

ת. אני מורה. אחד הילדים שלי נקרא בשם קדושים. הוא שמע את הסיפור של

המצב, והוא שאל אותי מה קורה עם זה. הוא שאל אם אני רוצה עזרה, ואמרתי לו שאני לא מעוניין (ר' בפרוטוקול, עמ' 7 שורה 14 ואילך).

16. עוד הציג הנאשם לפני המתלונן מכתב מודפס אנונימי, שלטענת הנאשם פוזר בתיבות הדואר של הבניין. כותרת המכתב היא **"התארגנות משפטית כנגד הפרות החוק של משפחת ב"**, ותוכנו כלהלן:

כשכנים הגרים בסמוך למשפחת ב... אנו בטוחים כי איכות החיים שלכם נפגעה משמעותית. עם כל הצער שבעובדה כי למשפחה ילד הסובל מפיגור שכלי, אין כל הצדקה למטרד ולפגיעה באיכות החיים שנוצרת לכולם.

המשפחה עושה רעש רב לכל אורך שעות היום והלילה בצעקות אחד על השני ועל אנשים רבים אחרים, בני המשפחה נוקטים באלימות מילולית גסה כנגד רבים ואף איימה על כמה. המשפחה השתלטה על מקלט ציבורי, מבזבזת כמויות אדירות של מים בהשקיה וניקוי הכביש בצינור.

הילד עצמו... (כאן מופיע שמו של הקטין - ש.א.) הואשם על ידי הורים וילדים רבים ב"שליחת ידיים" כלפי בנות, בהכאה של ילדים אחרים, בגניבה, בקללות ונאצות כנגד עוברים ושבים ושאר מעללים. הילד זקוק למסגרת חינוכית המתאימה למ(ו)גבלויות שלו. ללא מסגרת כזאת, צפוי כי בעתיד מידת העבריינות והאלימות שלו רק תלך ותחריף.

המשטרה ושאר הרשויות "מבקרות" את המשפחה אחת לשבועיים בממוצע ודבר לא נעשה. למי שאינו יודע, מדובר במשפחה שגרה בדירת עמידר כזכאי דיור ציבורי של משרד המשפטים. פשוט מגוחך שבכספי משלם המיסים אנו מממנים משפחה עבריינית.

אנו קוראים לכם להצטרף ליוזמה לשכירת עורך דין המתמ(ח)ה בטיפול בנושאים אלו לשם גיבוש תביעה כנגד משרד המשפטים/חברת עמידר להעברת המשפחה למקום אחר המתאים לאופיה.

...

אין לנו ספק כי פעולה משפטית משותפת תוביל, בצורה יחסית מהירה, להרחקת המשפחה העבריינית (להלן - המכתב האנונימי. העתק המכתב הוגש וסומן נ/1. ההדגשות הוספו).

17. הנאשם הטיח במתלונן כי יש ללמוד מהעובדה שתוכן המכתב האנונימי תואם את תלונותיו של המתלונן כי המתלונן הוא העומד מאחוריו; והמתלונן השיב לכך:

אני לא מכיר את המסמך. את המכתב הזה לא ראיתי, אבל הייתי חותם עליו. זה בדיוק הטענות שלנו. לא היינו היחידים שהוטרדו על ידו. זה נהיה צרת רבים, אז פעלו יותר בתוקף. היתה ישיבה ואז התחילו לעשות משהו. אנו בכלל לא היינו בעניינים האלה. זה היה הורי ביה"ס (ר' בפרוטוקול, עמ' 7 שורה 29 ואילך. ההדגשה הוספה).

18. עוד הציג הנאשם למתלונן מכתב בכתב יד, החתום לכאורה על ידי אשתו של המתלונן, שעניינו בפנייה לצורך טיפול הרשויות בילדי הנאשם ובעיקר בבן הקטין.

במכתב נכתב בין השאר כלהלן:

...אני רוצה לציין שאנו נאלצים לעזוב את דירתנו אך ורק בגלל המשפחה הזו ובנם... בינתיים מגיעים קונים פוטנציאליים (הבן - ש.א.) נטפל לשניים מהן והם מיד ירדו מהרעיון. הם פשוט

מחבלים לנו ביכולת למכור את הדירה!

אני רוצה לציין שהמשטרה לא עשתה דבר למרות הפניות אין מספר במספר רב של הטפלויות ואירועים. הגשנו רק שתי תלונות. ובפעם האחרונה שעברנו לינץ כבד בגלל שהגשנו תלונה במשטרה על כך שאני מסרבת לתת לילד להטריד אותי מינית, לגעת בי ולאיים עלי במילים גסות. חטפנו מכות מהמשפחה. המשטרה היתה כאן ולא עשתה דבר. ולכן לא ניגשנו אפילו להתלונן...

ידוע לי שיש עוד תלונות בענייני של (הבן הקטין - ש.א.). במשטרה נמסר לי שבכל שנה הם מקבלים כ-200 פניות ותלונות על המשפחה. ברצוני לדעת מה נעשה בענייני. האם הועברה התלונה ללשכת הפרקליטות... (ר' נ/2).

19. המתלונן אישר כי מדובר במכתב שנכתב בידי אשתו והוסיף "יש פה את כל הסבל שעברנו בשנים האחרונות איתם" (ר' בפרוטוקול, עמ' 8 שורה 4).

20. עוד העיד מטעם המאשימה השוטר צרור, שכאמור גבה את הודעת הנאשם. בהודעה זו - מיום 2.10.14, כשבועיים לאחר אירוע ההפרה הנטען - תיאר הנאשם את האירוע כלהלן:

ש: מה יש לך לומר על החשדות נגדך?

ת: בתאריך 19/9 הילד שלי... היה לו פטיש קטן ביד, נשבר לו הקרש הידית של הפטיש, נשארה חתיכה קטנה בפטיש עצמו אמרתי לו לרדת למטה להוריד אותה, הוא ירד למטה ואז עלה בחזרה ואמר לי אבא הוא פונה אלי הוא מדבר איתי הוא אמר איצ'ה (המתלונן - ש.א.) פונה אלי מדבר איתי, הוא אמר שאיצ'ה אמר לו אסור לכם להסתובב עם פטיש, אני כבר התכוונתי להתקלח יצאתי בריצה לכיוון איצ'ה הוא הלך בכיוון רחוב פינסקר ואני רצתי לכיוונו וקראתי לו איצ'ה איצ'ה למה אתה פונה לילד שלי כי אין לו זכות, הוא לא ענה לי ואז התחלתי לקלל אותו מעצבים די אמרתי לו למה אתה לא עונה, קיללתי אותו י'דתי גנב והלכתי, ראיתי שהוא לא מגיב המשיך אז חזרתי הביתה, התקשרתי לתחנת משטרה ולא ענו לי. ביום חמישי או ביום שישי האחרון אחת הילדות שלו ראתה את הילד שלי... בכניסה ואמרה לו תפסיק לרדוף אחרי אבא שלי, הילד הלך לשפוף זבל, אני השבוע שאלתי אותה למה את פונה אליו והיא לא ענתה לי והמשיכה ואני המשכתי למעלה לעיר.

ש: בן כמה (הקטין - ש.א.)?

ת: בן 12 ועשרה חודשים. הוא בלי מסגרת הוא נמצא איתי הוא סובל משיתוק מוחין.

ש: אתה אומר שבאותו יום שישי שרדפת אחריו בפינסקר מה שאתה למעשה זה הפרה של הצו?

ת: ומה שהוא עשה זה לא הפרה?

ש: אתה ראית את זה?

ת: הילד שלי לא משקר... (ר' ת/1 שורה 11 ואילך. ההדגשות הוספו).

ג. עיקר פרשת ההגנה:

21. מטעם הנאשם העיד הוא-עצמו בלבד. במהלך עדותו הראשית הרחיב הנאשם בתיאור סכסוך השכנים, תוך שהדגיש כי המתלוננים חזרו והגישו תלונות סרק נגד בנו הקטין. בהקשר זה צירף הנאשם הודעה בדבר סגירת תיק, שלפיה תלונה שהוגשה נגד הקטין, בגין חשד לביצוע מעשים מגונים, נסגרה על ידי פרקליטות המחוז משום שנסיבות העניין לא הצדיקו המשך חקירה או משפט.

22. וכך תיאר הנאשם את הדברים:

אני איש משטרה לשעבר במשמר הגבול. שרתתי תשע שנים בבסיס הדרכה של משמר הגבול במשטרת ישראל. אני כיום בפנסיה בגלל בעיה בריאותית...

אני יודע את טיב ההתנהגות שלי ואיך שצריך להתנהג, וההתייחסות אלי כאל פושע כביכול על מנת לפגוע בילד שלי במיוחד. זו היתה המגמה...

אולי אני קצת כועס, אבל אני חושב שזה בצדק. עד היום הילד שלי בטרומה ממנו ומהמשטרה. הילד שלי עם שיתוק מוחי(ן)...

כל הזמן מטרידים את הילד עם משטרה. שעשיתי קומזיץ הביאו לי משטרה, ביום הולדת שלו הביאו לי משטרה. הביאו לי משטרה על קפצונים. הוכחתי להם ש(ז)ה קפצונים של שקל. שלא יגידו לי הילד שלך עשה קפצונים, עשה נפצים. אני לא מתעסק עם הדברים האלה. למה זה צריך להיות ככה. גם ככה יש לילד שלי טראומה מהם. כל שני וחמישי משטרה. את כל התלונות הם הגישו. אני לא מבין למה. אבקש להראות שאשתו של המתלונן הגישה תלונה על הטרדה מינית, והתלונן(ה) נסגרה (ר' בפרוטוקול, עמ' 9 שורה 7 ואילך).

23. בחקירתו הנגדית אישר הנאשם כי הוא נכח בדיון בבית המשפט בהרצליה, בעת שניתן צו ההטרדה המאיימת, וכי הבין את משמעותו של הצו. בנוסף, הנאשם שב והודה באותן עובדות שבהן הודה בחקירתו במשטרה כאמור בפסקה 20 דלעיל (ר' בפרוטוקול, עמ' 9 שורה 30 ואילך).

עם זאת, הנאשם שב וטען כי נהג כפי שנהג בשל התנהגות המתלונן, על מנת למנוע מהמתלונן לפנות אל הקטין ולאחר שפניותיו של הנאשם למשטרה בנושא זה לא הועילו; וכדבריו:

ש. אמרת שהסיבה שעשית את זה היא בגלל שהמתלונן הטריד את הבן שלך ואמרו לו ואוו. נכון?

ת. זה לא פעם אחת.

ש. באותו יום עשית את זה כי הוא הבהיל את הבן שלך?

ת. להגיד לו שלא יפנה לילד שלי, ואם יש בעיה שיפנה אלי. זה מקרה אחר.

ש. אחרי שהוציאו את צו ההגנה הוא עדיין הציק לבן שלך?

ת. כן.

ש. אז למה לא הגשת תלונה במשטרה?

ת. כי אמרו לי במשטרה מה אנחנו גנוב (ר' בפרוטוקול, עמ' 10 שורה 2 ואילך.
ההדגשות הוספו).

24. בסיכומיו המשיך למעשה הנאשם בעדותו הנ"ל, וחזר והלין על התנהגות המתלוננים כלפי בנו,
כלהלך:

...באיזה מדינה מתוקנת שילד עם שיתוק מוחין יעבור את מה שהילד שלי עבר. אני סבור שיהיה
לכל דבר את הפתרון שלו. הילד שלי מגיע לוועדות. רוצים לעשות ממנו מפגר בכוח. כל שני
וחמישי משטרה. איזה ילד הולך לחלון באמצע הלילה להציץ אם באים לקחת אותו. אני יכול
להיות רגוע? אנו שכנים באותו בניין. אנו נפגשים במדרגות. אני שייך לדירה של עמידר, ביקשתי
שיעבירו אותי, לא רוצים לתת לי בית, מי רוצה להישאר שם... (ר' בפרוטוקול, עמ' 11 שורה 10
ואילך).

ד. דיון והכרעה:

(1) המישור העובדתי:

25. התמונה העובדתית העולה מן הראיות היא ברורה, ולמעשה מרבית העובדות המהותיות הנוגעות
לאירוע ההפרה הנטען - שהוא ורק הוא עומד לדין לפניי - אינן שנויות במחלוקת. תמונה עובדתית זו
הינה כלהלך:

במועד האירוע - יום שישי בשעות הערב, דהיינו ערב שבת - יצא המתלון מהבניין והלך רגלית, ברחוב
פינסקר, לכיוון בית הכנסת. הנאשם, שהיה נסער בעקבות דברים שאמר לו בנו (אודות כך שהמתלון
נזף בו), יצא בריצה אחר המתלון וקרא לו בשמו. המתלון התעלם מדבריו של הנאשם והמשיך
בהליכתו. אז החל הנאשם לקלל בקול את המתלון, באומרו לו "גנב" וייתכן גם שקללות נוספות.

26. תמונה עובדתית זו עולה הן מעדותו של המתלון והן מעדותו של הנאשם. ישנם אמנם הבדלים
מסוימים בין גרסאות השניים, כפי שהן נשמעו לפניי, אך הם אינם מהותיים:

מחד גיסא, הנאשם טען כי החל לקלל את המתלון רק לאחר שהלה לא הגיב לשאלותיו מדוע הוא פנה
לבנו הקטין (ללא זכות לעשות כן).

מאידך גיסא, המתלון טען כי הנאשם קילל אותו גם בקללות קשות נוספות, שהוא נמנע מלציין את
תוכן מפאת גסותו.

ואולם, כאמור, מדובר בהבדלים שאינם מהותיים, ואין בהם כדי לשנות מהתמונה העובדתית הברורה, כפי
שנקבעה לעיל.

(2) המישור המשפטי:

27. על פני הדברים, באירוע ההפרה הנטען פעל הנאשם בניגוד להוראות צו ההטרדה המאיימת:
הנאשם רץ אחר המתלון ברחוב, פנה אליו בדברים ולאחר מכן גם קילל אותו. מעשיו אלה של הנאשם
מגבשים אפוא לכאורה, באופן פורמאלי, את יסודות העבירה של הפרת הוראה חוקית, שבה הואשם
הנאשם בכתב האישום (ר' בפסקה 6 דלעיל).

28. יחד עם זאת, על פני הדברים גם ברור כי מדובר בהפרה מינורית, המצויה ברף התחתון של המעשים העשויים להיכנס בגדרי העבירה הפלילית. מעבר לכך שמדובר בהפרה שהתבטאה באמירה רגעית ונקודתית של הנאשם - בקללות שאף תוכנן המדויק שנוי במחלוקת - הרי שלא התלוותה להפרה כל עבירה נוספת, כגון של איומים או תקיפה, כפי שקורה לא אחת בכגון דא.

29. בנוסף, וזו אולי הנקודה העיקרית כאן, ההפרה נעשתה בעקבות התנהגות מתגרה של המתלונן, אשר פנה לקטין באופן שספק אם הוא ראוי, בפרט בהתחשב בעובדה שמדובר בקטין הסובל משיתוק מוחין.

בהקשר זה לא למותר להזכיר כי הגם שהנאשם הכחיש באופן כללי פניות מצידו לקטין, גרסתו בנושא לא היתה עקבית וחד משמעית. לא זו אף זו: כשנשאל המתלונן אם הוא ארב לבן הקטין והבהיל אותו בצעקה, השיב המתלונן "לא זוכר דבר כזה", משמע לא הכחיש פוזיטיבית את המקרה; והדברים מדברים בעד עצמם (ר' בפסקה 14 דלעיל). כמעט אין צריך לומר, כי התנהגות כזו של בגיר כלפי קטין הסובל משיתוק מוחין היא למצער תמוהה וככל הנראה אף לא ראויה.

30. ברי, אפוא, כי מדובר כאמור בהפרה מינורית של צו ההטרדה המאיימת, המצויה ברף התחתון של הגדרת העבירה הנ"ל. בנסיבות אלה מדובר לכאורה בזוטי דברים, שכן חומרתם הלכאורית של מעשי הנאשם היא כזו שספק הוא אם הם נכנסים בגדרי ההתנהגות שיש להגדירה כפלילית - להבדיל מהתנהגות לא יאה או לא רצויה.

31. הנאשם אמנם לא טען לסייג הזוטות, אך בהיותו בלתי מיוצג מן הראוי שבית המשפט ידון בכך "בבחינת פתיחת פה לאילם", כדברי כב' השופט א' מגן במאמרו בנושא זה (ר' א' מגן, "זוטי דברים" - אך לאו מילתא זוטרתא", הפרקליט מג (תשנ"ז) 38, 47). סייג זה מוגדר בהוראות סעיף 34ז לחוק העונשין, הקובעות בהאי לישנא:

34ז. זוטי דברים.

לא יישא אדם באחריות פלילית למעשה, אם, לאור טיבו של המעשה, נסיבותיו, תוצאותיו והאינטרס הציבורי, המעשה הוא קל ערך.

32. לא כאן המקום לערוך דיון מקיף בהוראותיו של סעיף זה, כפרשנותן בפסיקה הענפה שנכתבה מאז חקיקתו. לענייננו כאן די בציון האמור בהצעת החוק, שלפיו סייג זה:

עיקרו בהנחה כי השתבצותו הפורמלית של מעשה בהוראה חקוקה, המגדירה עבירה פלילית פלונית, כשלעצמה, אינה מוכיחה בהכרח שיש באותו מעשה לפחות מינימום של אנטי-חברתיות האופיינית לעבירה פלילית...

(בחקיקת הסייג) **מגשימים את התאמת ההגדרה הפורמלית של עבירה פלילית לתוכנה הענייני...** (ר' דברי ההסבר לסעיף 53 להצעת חוק העונשין (חלק מקדמי וחלק כללי), תשנ"ב-1992, הצ"ח 2098 תשנ"ב, בעמ' 139. ההדגשה הוספה).

הנה כי כן, גם כאשר מעשה מסוים נכנס פורמאלית בגדרה של הגדרת עבירה פלילית, ומגבש לכאורה את כל יסודותיה, עדיין ייתכן שבהתחשב ב"טיבו של המעשה, נסיבותיו, תוצאותיו והאינטרס הציבורי", המעשה לא יהא בעל חומרה המצדיקה את סיווגו כעבירה פלילית.

33. בענייננו, הנימוקים המצטברים שפורטו לעיל מצביעים על תחולת הסייג במקרה דנא; שכן:

טיבו של המעשה - הינו מינורי שכן המעשה התבטא בקלילות או בעלבונות כלפי המתלונן. מעשה כגון זה, הגם שאינו רצוי, אינו מגבש כשלעצמו עבירה פלילית.

נסיבותיו של המעשה - הינן יוצאות דופן, באשר המעשה נעשה כתגובה למעשה מצד המתלונן שהנאשם ראה אותו כהתגרות, וספק אם היה מעשה ראוי.

תוצאותיו של המעשה - לא היו ממשיות או קונקרטיות, ולא גרמו לנזק כלשהו. המתלונן פשוט התעלם מדברי הנאשם והמשיך בדרכו, ללא כל הפרעה ממשית.

34. ואם לא די בכל אלה, יש להזכיר גם את העובדה שעסקינן בהפרת הוראה חוקית המתייחסת להליך משפטי אשר התנהל בין הצדדים בבית המשפט בהרצליה, לפי הוראות חוק הטרדה מאיימת.

נוכח העובדה שהנאשם לא היה מיוצג לפניי, מן הסתם לא נחשפה בהליך שלפניי מלוא התמונה בקשר להליכים שהתנהלו בבית המשפט בהרצליה, לרבות ובמיוחד השאלה אם נעשתה פנייה לבית המשפט בהרצליה בקשר להפרה דנא ואם ניתנה החלטה בעניין; שאז ספק הוא אם היה מקום לניהול מעין "כפל הליכים" לפניי. אף בדברים אלה יש אפוא כדי לתמוך במסקנה בדבר זיכוי הנאשם.

ה. סוף דבר:

35. אשר על כן החלטתי, כאמור ברישא להכרעת הדין, לזכות את הנאשם.

תם - אך לא נשלם. בשולי הכרעת הדין לא למותר להבהיר לנאשם כי אין בהכרעה זו ובתוצאותיה משום קביעה פוזיטיבית כי הוא נהג כראוי כלפי המתלונן ובני משפחתו, או כי בני משפחתו האחרים של הנאשם נהגו כראוי כלפי המתלונן ובני משפחתו.

בנוסף, כשם שראוי להתנהג בנימוס ובדרך ארץ כלפי כל אדם, על אחת כמה וכמה ראוי לנהוג כך כלפי שכנים, גם אם קיימות עימותים מחלוקות כאלה או אחרות. ראוי אפוא שהנאשם ויתר בני משפחתו יעשו כל שביכולתם על מנת לתרום לשלום בבניין, לא יבצעו פעולות כלשהן ברכוש המשותף של הבניין ללא הסכמת השכנים או הוראה של בית המשפט, וישתדלו להימנע מכל הפרעה למנוחת השכנים.

טוב גם ייעשה הנאשם אם יימנע מכל התנהגות מתריסה או מתגרה, גם אם מדובר בהתנהגות שאינה עולה כדי עבירה פלילית.

ניתנה היום, יום ראשון כ"א שבט תשע"ו, 31 ינואר 2016, במעמד הנוכחים.